

[Lars P. Jensen.]

er 4 pct. og i forhold til de toldbelagte varer 7 pct., hvor Vesttysklands tal er 14 og 15 pct. og tallene for England 15 og 16 pct. Man var i Paris enig om at tilstræbe fuld liberalisering, og det fik dansk tilslutning. Men samtidig påpegede den højtærede økonomi- og arbejdsminister en række forhold, som Danmark led under: at vore varer blev modtaget ved andre landes grænser med høje toldskrænker, at vor landbrugseksport mødte statshandel, at andre lande, bl. a. Frankrig og England, ikke havde ført deres liberalisering op til 75 pct. — England har gjort det, men Frankrig har udtalt, at det kun kunne komme op på 20 pct., når man skulle tage hensyn til landets økonomiske kår — og alle de øvrige problemer, som er kendt her i salen, problemer, som Danmarks eksport møder ved landegrænserne, men som andre landes eksport ikke møder ved vore grænser.

Der melder sig også i den forbindelse spørgsmålet om betalingsunionen, og dette spørgsmål var det første punkt i en af de 7 resolutioner, der blev vedtaget på ministermødet i Paris den 29. og 30. oktober 1953. Når det har fået, om jeg så må sige, en så høj prioritet på listen over forudsætninger for liberalisering, er det vel fastslået, at det er en nødvendighed, at denne betalingsunion fortsætter også efter 1. juli 1954. Her synes jeg det vil være rimeligt at påpege det uheldige, der har fundet sted, at stærke kreditornationer, som skaber deres valutabalace på et lavt plan med trusel om sprængning af betalingsunionen, kræver højere guld- eller dollarkvoter. Her er der unægtelig et problem for de lande, som ønsker at skabe deres balance på et så højt plan som muligt. Nu er det sådan, at de lande, der er medlemmer af OEEC, skal indgive de såkaldte negative lister, som så skal til eksamination, og her kunne det være rart om de andre lande var lige så pålidelige til at indsende deres lister, som Danmark har været. Der skal nu være ministermøde i Paris omkring den 1. april 1954, når

alle disse problemer, der blev rejst på sidste møde, har været drøftet i unionen, og så melder sig problemet igen, men efter min opfattelse heller ikke før. Den højtærede minister har jo fået tilslutning til sin stilling i Paris angående de fremførte synspunkter, og det er også stærkt understreget i den henvendelse, landboforeningerne har tilstillet offentligheden og folketinget.

Stiller man de to problemer op sammen: den øgede konkurrence på og omkring markederne, som bliver forstærket, såfremt en depression i USA sætter ind og landene skal have afsat en dollareksport enten på deres eget hjemmemarked eller andre steder, vil man se, at det bliver en kamp på liv og død, og i den er Danmark sårbart. Vi erkender, at konkurrence er godt og rigtigt, men den skal helst foregå på lige vilkår, og her ligger Danmark blank med en forholdsvis høj liberaliseringsprocent, set i relation til Danmarks lave toldsatser og i betragtning af, at Danmark ingen statshandel har, og der melder sig da det spørgsmål, om de andre lande i denne kamp ikke vil benytte sig af disse forhold. Jeg tror, at problemet ikke alene er aktuelt, men at det er så aktuelt, at en stillingtagen nu er nødvendig. Det er spørgsmålet om dumping. Der er i toldkommissionen af dens formand forelagt en skitse til et forslag; dermed er det vel understreget, at dette spørgsmål om muligt skal løses gennem toldkommissionen, og jeg er af den opfattelse, at man skal lade problemet ligge, til man ser, hvilket resultat toldkommissionen kommer til. Problemet er der, og jeg indrømmer, at det er meget vanskeligt. Internationale overenskomster må tilgodeses, selvom GATT har givet visse regler derom; men tiden er efter min opfattelse inde til at løse problemet. Så sent som i dag har jeg fået en skrivelse fra en ret stor industrivirksomhed, hvori man skriver — jeg beder om tilladelse til et kort citat —

„Under henvisning til artiklen „Det socialdemokratiske antidumpingforslag nu i toldkommissionen“ forleden i „Berling-